

Sygn. akt V.2 Ka 333/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anita Ossak

Sędziowie: SSO Olga Nocoń (spr.)

SSR (del.) Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 r.

sprawy: **W. K. /K./,**

syna W. i A.,

ur. (...) w P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 5 maja 2015r. sygn. akt III K 53/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 536,60 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych sześćdziesiąt groszy) i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych.

SSO Anita Ossak

SSO Olga Nocoń (spr.) SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Sygn. akt V.2 Ka 333/15

UZASADNIENIE

W. K. został oskarżony o to, że w dniu 17 sierpnia 2014 r. w R. na ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, na drodze publicznej, a to samochód osobowy marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonej badaniem przeprowadzonym na próbkach krwi pobranych od podejrzanego z wynikami: próbka KA – 14 – (...) – 3,06 promila alkoholu etylowego we krwi oraz próbka KA – 14 – (...) – 2,91 promila alkoholu etylowego we krwi, tj. o czyn z art.178a§1 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 maja 2015 r., wydanym w sprawie III K 53/15, Sąd Rejonowy w Rybniku uznał oskarżonego W. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art.178a§1 k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art.69§1 i 2 k.k. i art.70§1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wobec oskarżonego wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat.

Na mocy art.71§1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Na mocy art.42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Na mocy art.43§1 k.k. nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów z zastrzeżeniem, że do chwili wykonania obowiązku okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie.

Na mocy art.29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii adw. A. P. kwotę 612 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu świadczonej na rzecz oskarżonego i kwotę 140,76 złotych stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności.

Na podstawie art.627 k.p.k. i art.2 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w wysokości 280 złotych oraz wydatki postępowania w wysokości 500,22 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego W. K., zaskarżając orzeczenie w całości. Powołując się na przepisy art.438 pkt 2 i 3 k.p.k., zarzucił skarżonemu wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na ustaleniu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu – pomimo braku dostatecznych ku temu podstaw, albowiem z zeznań świadków nie wynika jednoznacznie, aby oskarżony prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości na drodze publicznej;
2. obrazę przepisów postępowania, a to art.366 k.p.k. poprzez nieustalenie przez Sąd merita statusu drogi na parkingu przed blokiem mieszkalnym nr (...) w R. przy ul. (...), a także drogi dojazdowej do w/w parkingu w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r., nr 19, poz. 115 ze zm.) – przez co nie wyjaśniono wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi I instancji uchybienie przy ocenie zebranego materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu tak zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (tak m.in. wyrok SA w Lublinie z 27 kwietnia 2006 r., II AKa 80/06, Prok. i Pr. – wkł. (...)). W niniejszej sprawie sytuacja taka nie ma miejsca. Sąd I instancji poddał analizie wszystkie zebrane i prawidłowo przeprowadzone dowody, zaś ocena tych dowodów nie przekracza granic określonych regułą z art.7 k.p.k. Nie można też uznać, by Sąd ten pozostawił poza sferą rozważań niektóre istotne dowody i wynikające z nich okoliczności, a z innych nie wyciągnął oczywistych wniosków. Tym samym nie sposób mówić o dowolnej, jednostronnej czy niepełnej ocenie materiału dowodowego. Wbrew temu, co wywodzi skarżący, Sąd Rejonowy opierając się na zeznaniach bezstronnych świadków w pełni prawidłowo ustalił, że oskarżony prowadził samochód, przemieszczając się na osiedlowym parkingu, a następnie wyjechał z parkingu na drogę, będącą drogą publiczną. To, że przypadkowi świadkowie zdarzenia, którzy uniemożliwili oskarżonemu dalszą jazdę i zaalarmowali Policję, nie widzieli momentu wsiadania W. K. do samochodu pozostaje bez jakiegokolwiek wpływu na ocenę zasadności aktu oskarżenia. Bez znaczenia dla stwierdzenia znamienia czynnościowego przypisanego przestępstwa jest również to, czy w czasie przemieszczania się przez oskarżonego samochodem silnik w pojeździe zgasł. Nieudolność oskarżonego w panowaniu nad ruchem samochodu (zrozumiała, gdy zważyć na stężenie alkoholu w jego krwi) nie powoduje, że zachowanie kierującego przestaje być prowadzeniem pojazdu. W świetle przeprowadzonych dowodów, w tym zeznań funkcjonariusza Policji T. K., jako niezasadny jawi się również zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art.366 k.p.k. Z uwagi na unormowanie znamion występku z art.178a§1 k.k., który nie zawiera wymogu, by sprawca prowadził pojazd po drodze publicznej (por. uchylony art.178a§2 k.k.), zachowanie oskarżonego byłoby zresztą przestępstwem nawet wówczas, gdyby poruszał się on jedynie w obrębie osiedlowego parkingu. Jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy, pojęcie ruchu lądowego obejmuje swoim zakresem nie tylko drogi publiczne i strefy zamieszkania, ale i wszystkie miejsca ogólnie dostępne, na których odbywa się ruch pojazdów. Paradoksalnie, prawidłowość tego stanowiska potwierdza nawet orzeczenie przywołane przez obrońcę oskarżonego w apelacji (wyrok SN z 15 grudnia 2011 r., II KK 184/11, Prok. i Pr. – wkł. 2012/3/4).

W związku z wniesieniem środka odwoławczego na korzyść oskarżonego, Sąd Okręgowy skontrolował zaskarżony wyrok także pod kątem ewentualnego występowania przyczyny odwoławczej, wymienionej w art.438 pkt 4 k.p.k., nie znalazł jednak podstaw do stwierdzenia, iżby doszło do wymierzenia rażąco surowej kary. W świetle ustaleń Sądu meriti co do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości przypisanego mu występku, również rozmiar represji karnej, zastosowanej wobec sprawcy, jawi się jako wyważony, uwzględniający dyrektywy wymiaru kary, przewidziane w art.53 k.k. Wobec oskarżonego zastosowano dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, a wysokość kumulatywnej kary grzywny prawidłowo uwzględniła tak zawartość bezprawia kryminalnego popełnionego czynu (gdy chodzi o liczbę stawek dziennych grzywny), jak i sytuację materialną oskarżonego (gdy chodzi o ustaloną kwotę stawki dziennej). Także okres, na jaki orzeczono środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, pozostaje adekwatny do okoliczności popełnionego przestępstwa i zagrożenia wywołanego zachowaniem sprawcy dla innych uczestników ruchu lądowego (oskarżony prowadził samochód na terenie osiedla mieszkaniowego, a zawartość alkoholu w jego krwi wielokrotnie przekraczała próg ilościowy z art.115§16 k.k. decydujący o przyjęciu stanu nietrzeźwości). W rezultacie, nie sposób uznać, by którykolwiek element rozstrzygnięcia o karze stanowił dolegliwość rażąco niewspółmierną, naruszającą powszechne poczucie sprawiedliwości, a tylko w takim przypadku możliwe byłoby modyfikowanie tego rozstrzygnięcia w toku kontroli instancyjnej.

Ostatecznie, nie podzielając zarzutów apelacji, jak również nie stwierdzając przesłanek do zmiany lub uchylecia orzeczenia z urzędu, Sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji, pochodzącej wyłącznie od obrońcy oskarżonego, było obciążenie W. K. kosztami sądowymi postępowania odwoławczego (art.636§1 k.p.k.). Z uwagi na korzystanie przez oskarżonego z pomocy obrońcy z urzędu Sąd Okręgowy zasądził z kolei od Skarbu Państwa na rzecz wyznaczonego obrońcy zwrot kosztów nieopłaconej obrony świadczonej w posterowaniu odwoławczym (art.29 ust.1 ustawy Prawo o adwokaturze,

§14 ust.2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu).

SSO Anita Ossak

SSO Olga Nocoń SSR del. Katarzyna Gozdawa - Grajewska